

Themanummer 1

BCL veertig jaar in Lewenborg

Badminton wordt in de jaren zeventig van de vorige eeuw een bekende sport. Rob en Marjan Ridder staan aan de Nederlandse top. Ook in Europa draaien zij jaren lang mee in de top tien. Voor velen is badminton de camping ontstegen. Badminton boeit.

De jongste uitbreiding aan de stadsrand van Groningen wordt in de zeventiger jaren de wijk Lewenborg. Frisgroen tussen de weilanden. Veel gezinnen, kakebont kinderruimter en elke dag iets nieuws. De 'Dienst Stadsontwikkeling en Volkshuisvesting' zet in 1975 plannen op papier voor een sporthal/zwembad-combinatie in deze nieuwe wijk. De behoefte aan dichtbijgelegen accommodaties voor sport en spel is groot.

'De contributie werd voorlopig vastgesteld op f6,- per maand. De leden zorgen zelf voor kleding, racket en twee of drie shuttles. De vergadering werd besloten door een gezellig babbeltje over vakanties en alles wat daarmee verband houd.' Daarmee eindigt het verslag van de oprichting van BCL op 20 mei 1975. De eerste officiële ledenvergadering is een paar maand later in Het Dok. Initiatiefnemers - Bert Brouwer, Jan Donga en Rudi Roelaarts - worden door zo'n twintig leden verkozen tot de eerste bestuurders. BCL bestaat. De club besluit nog even te wachten met aansluiting bij de badmintonbond. Daarvoor moet de vereniging eerst wat meer voorstellen. Buddy Oliveiro (trainer) speelt met een handvol andere spelers redelijk goed. De rest moet nog veel leren. De vereniging traint in de gymzaal aan de Kiel. De club groeit snel. Binnen twee jaar is al sprake van een wachtlijst. Op donderdag en vrijdagavond spelen vijf groepen na elkaar badminton in de gymzaal. In juni 1977 splitst de vereniging zich op: een afdeling recreatie (beginners en gevorderden) en een afdeling competitie (competitiespelers en invallers). De laatste sluit zich aan bij de bond. Vanaf september '77 wordt op zaterdagmorgen door drie teams competitie gespeeld. Een jaar later wordt deze splitsing weer ongedaan gemaakt. Alle honderd leden moeten bondslid worden en niet alleen de dertig van de competitieafdeling; de resterende zeventig zijn volgens de bond 'zwarte' leden. Het is tijd om de club statuur te geven. De notaris komt er aan te pas en eind 1980 gaat de ledenvergadering akkoord met de opgestelde statuten. De vereniging krijgt haar rechtspersoonlijkheid en wordt begin '81 ingeschreven bij de Kamer van Koophandel.

Vier jaar na de oprichting speelt BCL vanaf januari 1979 in een spiksplinternieuwe sporthal. Voortaan op elke vrijdagavond van zeven tot elf uur. De sporthal vormt al gauw het toneel voor huldigheden en bloemen. Badminton Bond Nederland verwelkomt hier haar 5000^e lid van District Noord. Er zijn vaker bloemen. In 1980 is de eerste promotie al een feit; het tweede team promoveert van de vijfde naar de vierde klasse. Ook bij het eerste lustrum komt in '80 een bloemetje maar vooral een sportieve viering met de organisatie van een toernooi door en voor de jubilerende vereniging.

De jaren tachtig zijn de gloriejaren. In seizoen 80/81 speelt BCL met twee juniorenteams en vier seniorenteams mee in de competitie. Daarnaast spelen recreanten mee in drie nacompetitieteams. Elke vrijdagavond is de sporthal gevuld. Eerst met jeugdspelers vanaf zes uur en vanaf half acht met volwassenen. Voor de wachtlijst hanteert de club het systeem dat aspirant-leden voorrang krijgen als zij uit Lewenborg komen of als zij bij een andere badmintonclub competitie-speler waren. BCL houdt een maximum van honderd spelers aan voor het seniorlidmaatschap. Vijfendertig bij de junioren. Eind 1980 staan vijfentachtig mensen op de wachtlijst. Er functioneert een commissie voor de opvang van nieuwe leden. Mensen van de wachtlijst worden toegelaten als er weer ruimte is om een groepje van acht nieuwe spelers te verwelkomen. Veelvuldig organiseert de club interne toernooitjes om de nieuwe mensen te integreren. Ook bingoavonden helpen hieraan mee. In 1981 speelt de jeugd nog een uur eerder. De sporthal is dan al door badmintonners bezet vanaf vijf uur. BCL maakt dit allemaal mogelijk met een beroep op meerdere trainers en vrijwillige begeleiders. De club bloeit begin jaren tachtig. Veel leden, een positief saldo, goede sfeer, prima competitieresultaten. Bestuur en commissies zijn zeer actief. Een persoonlijke waardering gaat 1982 uit naar Piet Wildschut. Bij zijn afscheid als clublid, als clubbestuurder en als voorzitter van de Technische Commissie (de commissie die alles regelt voor het competitie-spelen en trainen) wordt hij benoemd tot erelid van de club.

Themanummer 1

Veertig jaar BCL

In Groningen hebben vanaf 1978 zeven clubs de handen ineengeslagen en een samenwerkorgaan opgericht. Onder andere om de huur van zaalruimte te coördineren, toernooien af te spreken en gezamenlijk shuttles in te kopen. De samenwerking leidt al snel tot de oprichting van de Groninger Gezamenlijke Badminton Verenigingen (GGBV). Een stichting met als doel de badminton sport in Groningen en omstreken te optimaliseren. Eén van de grootste handicaps voor de badmintonontwikkeling is het achterblijven van beschikbare uren zaalruimte. De GGBV werkt hard aan het 'veroveren' van uren binnen de gemeentelijke hallen. Competitiespelers komen daardoor overal in de stad terecht. De GGBV doet meer. Ze organiseert in de jaren tachtig en negentig een jeugdcompetitie tussen de verenigingen in Stad en Ommeland. Ook kleinere clubs met minimale speeltijd kunnen daaraan meedoen want grotere clubs – onder andere BCL - treden op als gastheer. Het promoten en organiseren van badmintonwedstrijden voor de jeugd is het grootste succes van de GGBV.

Jan van der Meer wordt in de beginjaren lid van de club en helpt mee bij de jeugd. Hij zit eerst in de Jeugdcommissie maar in '84 gaat hij daar uit om penningmeester te worden. In de jaren tachtig wordt hij een toonaangevend lid op de vrijdagavond. Hij is voor iedereen een vraagbaak en zit vaak op een bankje kapotte rackets te repareren met zijn doe het zelf set: klosje, tang en een paar priemen. Snaar gesprongen; Jan fikst het wel effe. Voor de club gaat Jan in '88 rackets en sportschoenen verkopen. Het merk Level leent zich prima voor verkoop 'in consignatie' via clubs. De verkoop van clubshirts komt hier nog bij. De spelers krijgen BCL-shirtjes aangeboden tegen kostprijs. Het dragen van de shirts tijdens wedstrijden helpt mee om BCL op de kaart te zetten. Aan het eind van de tachtiger jaren beschikt Jan thuis over een bespanapparaat voor het compleet repareren van rackets. Begin negentig legt Jan zijn functie als penningmeester neer. Hij is daarna nog even voor een korte periode interim-voorzitter maar blijft tot zijn afscheid in '94 vooral de racketman.

In de jaren tachtig zijn veel mensen betrokken bij het reilen en zeilen van de club. Het bestuur bestaat uit zes leden. Ze vergaderen maandelijks en de agenda telt vaak meer dan twintig punten. Er zijn diverse commissies. Voor de jeugd, voor training en competitiespelen, voor de recreatiesport, voor het clubblad en een commissie voor het opvangen en begeleiden van nieuwe leden. Bijna dertig mensen doen hun best om het badmintonnen bij BCL mogelijk te maken. Ruime betrokkenheid en inzet.

Vrijwilligers hebben hun eigen redenen om actief te zijn. Ieder wil daar voor zich iets uit halen, bijdragen aan de gemeenschap maar ook zelfbevestiging, een prettige tijd beleven en een eigen agenda hanteren. Dit heeft zijn beperkingen. Diverse karakters: preciezen, mensen die op hun strepen gaan staan; rekkelijken, mensen die de boel bij elkaar willen houden. Het bestuur moet soms tussenbeide komen. Het blijft vrijetijdbesteding, communicatie kan beter. Er is dan ook altijd wel wat. Een vereniging is geen professionele organisatie. Ook dat heeft charme.

Het succes van de badminton sport in de tachtiger jaren, heeft een keerzijde. Veel verenigingen moeten noodgedwongen mensen weigeren. Vol is vol. Er worden minder mensen toegelaten. Clubs spelen daar op in met slimme systemen. Tijd klokken, labelborden, niveauscheiding, meer speeltijd als je vrijwilligersklusjes doet; maar desondanks leiden al deze maatregelen tot frustratie bij sporters. Ze komen niet aan hun trekken. Bij BCL leidt het tot groot verloop. Jaarlijks nemen tientallen spelers afscheid. Gelukkig is de wachtlijst nog lang genoeg voor nieuwe aanwas. Bij BCL spelen in seizoen 83/84 zes seniorenteams mee in de competitie. In die periode beschikken alle clubs over veel teams. Ter illustratie: op zondagmiddag 15 september 1985 speelt in Sporthal Lewenborg BCL-5 tegen Beijum-9; uitslag 3-5. Dat doen ze in één van beide poules van de laagste klasse (7e klasse) van het district. Nu, 2015, is er één poule in de onderste klasse (3e klasse) van hetzelfde district. Tegenwoordig spelen tientallen teams minder in de districtscompetitie. De animo lijkt gehalveerd.

Februari 1988 is er feest. Het twaalfeneenhalfjarig bestaan wordt groots gevierd. Ine Kok, Bert Kars en Ben van den Berg produceren een badmintonrevue waar veel leden, oud-leden, familie en bekenden op af komen. Sketches, a capella repertoire, duetten, ongewilde dissonanten, een onvermijdelijke canon en dat alles in karakteristiek amateuristische stijl. De aria's zijn voor Paul Pardoën – nog steeds lid, altijd in voor een feestje – die de ster van de avond is.

Er mag dan wel gefeest zijn maar binnen de vereniging heerst ook ongenoegen. Is er sprake van voortrekken van vriendjes en vriendinnetjes bij de competitie-indeling? Het wordt ontkend maar half geloofd. Zijn het niet vaak dezelfde spelers die malversatie plegen met hun speellabel op het bord waar de baanindeling op vermeld staat? Als competitiespelers ook op het vrije speelduur van de vrijdagavond vooral met elkaar spelen,

Themanummer 1

Veertig jaar BCL

kunnen recreanten dan wel verder komen? Lastige kwesties. Het competitieve element telt bij sportbeoefening kennelijk zwaar voor de beleving van plezier bij het sporten. Een aantal betere spelers schuiven op naar verenigingen waar meer speeltijd en trainingstijd beschikbaar is. Daar zijn zij minder aangewezen op het spelen met recreanten. Bij gevorderde recreanten leidt het gedrag van competitie spelers tot irritatie. Een aanzienlijk aantal recreatieve spelers blijft een paar jaren aan de club verbonden maar vertrekt daarna naar een andere sport. BCL heeft er moeite mee om het de recreatieve speler en de competitie speler beiden naar de zin te maken. Sportprestatie en recreatie botsen op het wijkniveau. Bij een sportvereniging spelen de competitieve en de recreatieve geesten een belangrijke rol. Soms zitten ze op één lijn, soms staan ze tegenover elkaar.

In de eerste decennia is er vooral aandacht voor onderlinge toernooien, de strijd om het clubkampioenschap leeft sterk, het is immers een sportvereniging. Voor die kampioenschappen is soms een hele zaterdag gepland. Of een paar vrijdagavonden op rij. Maar ook de recreatieve elementen hebben een eigen plek. In de beginjaren beschikt de club bijvoorbeeld standaard over een feestcommissie die onder meer tot taak heeft toernooien op een gezellige wijze af te sluiten. Er zijn spelavondjes in de kantine, een dropping, zo af en toe een gewoon feestje. Een dagje uit ter afsluiting van het seizoen met barbecue na bij iemand in de tuin. Na verloop van tijd ontwikkelt de seizoenafsluiting zich tot een standaard activiteit binnen BCL.

seizoenafsluiting '94

De vrijdagavond heeft voor velen niet alleen een sportief karakter maar ook een aantrekkelijke 'derde helft'. De kantine wordt in de jaren tachtig en negentig beheerd door de uitbater van de kroeg om de hoek. De sluitingstijd loopt vaak door tot in de kleine uurtjes. Niet zelden wordt daarna het café door een min of meer vaste kern bezocht. Het sociale aspect van een sportavond is onmiskenbaar. In de jaren tachtig komen velen bij elkaar 'over de vloer', wordt in kleinere groepen op stap gegaan, flirten is nooit ver weg. Vonken springen over, zowel korte als duurzame relaties ontstaan. We zijn getuige van huwelijken en kindergeboorte; het heeft iets van een paar grote families tezamen met wat vrienden en kennissen daar omheen. Ook knallende ruzies, scheiding, verhuizing en verkettering. Helaas ook sterfte. Diverse spelers zijn inmiddels overleden. Het is binnen de vereniging een grote klap als Herman Oostland overlijdt. Als jeugdspeler uit de beginjaren is hij begin tachtig doorgestroomd naar de senioren en competitie speler geworden. Hij maakt zich voor de club actief als vrijwilliger binnen de Technische Commissie en de Recreanten Commissie en is redactielid en striptekenaar bij het clubblad. In '95 wordt plots kanker geconstateerd. Binnen een paar maanden bezwijkt de shuttlebeuker van het derde team in de zomer van datzelfde jaar. Veel spelers zijn bij zijn uitvaart aanwezig. Tien jaar later is de dreun haast nog groter als Bart van der Stoep overlijdt. Een zeer geziene speler die na afloop altijd aan de bar te vinden is. Vrijdagavond nog aan het spelen maar de zaterdag daarop verslagenheid als zijn hartstilstand bekend wordt...

BCL wil zo graag een echte badmintonclub zijn die in het Groningse meetelt. Met teams die vooraan staan in de competitie. Met veel interne toernooitjes om ook onder de recreanten het competitie-element te stimuleren. Een deel van de recreanten is daar gevoelig voor. Zij spelen niet alleen een wedstrijd 'om het echie' op een clubtoernooi. Voor recreanten worden na afloop van de reguliere competitie minicompetities georganiseerd. Het - binnen de badmintonwereld gebruikelijke - overschot aan mannen is daarbij geen belemmering. Ook herenteams doen hieraan mee. Voor deze halfwas competitie blijkt in de jaren tachtig en negentig voldoende belangstelling onder de recreanten bij BCL. Desondanks is er kritiek binnen de vereniging. Het niveau van de spelers moet omhoog. De training moet eigenlijk veel beter. Zowel bij de competitie spelers als bij de recreanten. Er is stilstand bij de competitie spelers. BCL kan niet de faciliteiten bieden. Het ontbreekt vooral aan voldoende uren zaalruimte verspreid over de week.

De club streeft naar extra uren, liefst in Lewenborg. De samenwerking in GGBV verband lijkt nadelig te zijn. De Dienst Sport en Recreatie legt weinig souplesse aan de dag; zij wenst alleen met de GGBV zaken te doen. Het lukt BCL niet op eigen gelegenheid extra uurtjes bij elkaar te sprokkelen in Sporthal Lewenborg. Gelukkig lukt het in 1989 om extra trainingsuren te bemachtigen binnen de grote gymzaal van de Streekschool in Ulgersmaborg. Dat zijn vier velden erbij. Alle teams kunnen daar tegelijk trainen. Competitie spelers zijn nu ook verplicht om daaraan mee te doen. Te vaak zonder afmelding of met drogreden afwezig betekent het verliezen van je plek als competitie speler. Trainer Lex Patty is goed te spreken over het enthousiasme onder de spelers. Door de uitbreiding met een extra trainingsavond verdwijnt de training voor competitie spelers op de vrijdagavond. De training voor recreanten krijgt daardoor op de vrijdag meer kansen. Dat is te merken; de

Themanummer 1

Veertig jaar BCL

animo is groot. Er waait een nieuwe wind. Ook bij de jeugd. Jarenlang is de training bij de jeugd vooral een zaak van vrijwilligers. Dit verandert in '89. Sabina Kef krypt als jeugdtrainer het niveau op. Zij zorgt in de vroege avonduren voor extra schwing. Sabina weet kinderen te boeien; haar speelse trainingsvormen leveren blije gezichten. Het werken met deeldiploma's voor de jeugdige spelers vergroot de aantrekkelijkheid nog meer. De club groeit verder: honderd senioren en vijftig junioren. Een mooie opsteker.

En toch ..., dit is van korte duur. Aan het begin van de jaren negentig haken om uiteenlopende redenen een aantal mensen af als vrijwilliger. Dat heeft gevolgen. Communicatie loopt stroef. Sommige dingen lopen fout. Er is weinig aanwas van nieuwe leden. Het plaatsen van advertenties en het geven van introductielessen zet onvoldoende zoden aan de dijk. In een paar jaar tijd loopt het aantal leden terug. In 1993 zijn van de honderd senioren leden nog vijftig over. Om de financiële huishouding gezond te houden zijn maatregelen nodig. De trainingsuren verminderen en de vrijdagavond duurt een half uur korter. De uren voor de jeugd blijven wel overeind. De jeugdcommissie en Sabina weten de sfeer er goed in te houden. Maar een trainer blijft vaak maar een paar jaren. Sabina neemt in '94 na vijf jaar afscheid. Tranen, veel cadeautjes van de kinderen en lof van ouders, jeugdcommissie en bestuur.

Het daarop volgende seizoen worden opnieuw bezuinigingsmaatregelen overwogen. Het ledenaantal blijft teruglopen. Meer uren inleveren? Streekschool opzeggen? Sterk beknebben op de overige kosten? Of moet de contributie hoger? De contributie gaat omhoog, de ledenvergaderingen zijn niet meer in Het Dok en worden bij bestuursleden thuis gehouden, de Streekschool zal korter gehoord worden. April '95 belegt het bestuur een spoedvergadering naar aanleiding van de lage opkomst op de vrijdagavond: achttien spelers. Het opheffen van de vereniging staat op de agenda. Een bel-ronde onder de leden geeft het bestuur het vertrouwen dat de meesten hun lidmaatschap zullen handhaven. Alleen bij de jeugd worden opzeggingen verwacht. Dus wel werk aan de winkel. Op allerlei manieren probeert de club meer reclame te maken. Dat heeft resultaat. In het nieuwe seizoen stromen twee introductiecurssussen voor volwassenen vol. Het besluit om sterk te beknebben op de uren in de Streekschool wordt opgeschort zodat de lessen daar plaats kunnen vinden. Toch is dat niet voor lang. In 1996 maakt BCL voor het laatst gebruik van de zaalruimte in de Streekschool. Het huurtarief is plots verdubbeld, een verhoging die de club niet kan dragen. Gelukkig hebben we een alternatief. Een derde gedeelte van de sporthal komt beschikbaar in Lewenborg. Competitiespelers kunnen daar apart gaan trainen.

John Ebbink en Anne Fortuin behoren in de jaren tachtig en negentig tot de meest spraakmakende leden. Zij zetten zich vanaf het begin in als vrijwilliger. John verleent eerst allerlei hand en spandiensten maar wordt al gauw penningmeester. In '84 ruilt hij deze functie in voor het voorzitterschap van de Technische Commissie en van '90 tot '97 is hij de competitieleider binnen BCL. Anne is – naast de jeugdige Maurice Wolters - één van de begaafdste technische spelers binnen de club en wordt vele malen clubkampioen. Hij is vanaf '84 lid van de Technische Commissie en competitieleider tot John dat in '90 van hem overneemt. Anne blijft wel lid van de commissie maar zet zijn competitieleiderschap voort op stedelijk niveau binnen het samenwerkverband GGBV. Samen spelen John en Anne vele jaren in één team. Begin jaren negentig moeten zij hun toppositie in het eerste team opgeven. Vier jeugdleden (Mathijs Boonstra, Mirabella Mulder, Gert Lammers, Bianca Sihasale) stormen door en bezetten samen met het nieuwe lid Bart van Wees de eerste plek. John en Anne spelen dan in het tweede team. Al moet gezegd dat John steeds meer afhaakt door blessures. In '97 nemen zij afscheid van de club, zij stappen over naar een club waar zij door de week competitie kunnen spelen.

Verslag van het deeldiploma -examen 1

Op vrijdag 28 januari hebben 13 kinderen examen gedaan in badminton. Zij waren hier al vanaf oktober voor "in training". Er komt namelijk best wat bij kijken, bij zo'n examen. Technisch perfecte slagen aan een strenge commissie laten zien, en dan ook nog vragen over de spelregels beantwoorden!

Technisch perfecte slag

Het was de laatste keer bij een examen dat er een examinerator van de nederlandse badminton bond bij was, omdat de organisatie rondom het examen per 1 maart veranderd is. Bij deze wil ik de examinerator Piet Kef (ja, familie!) dan ook bedanken voor de zes keer dat hij bij onze vereniging is geweest. Ook de contactpersoon van District Noord, Marrie Maat, is er iedere keer bij geweest en maakte dat de organisatie er om heen gladjes verliep. Ook: bedankt! Alle kinderen: Joke Nota, Anneniek van Oerle, Nynke Kool, Mariska Fortuin, Ronald de Vries, Yuri Capelle, Mariska Draaisma, Ysbrand Galana, Alex Ganzevoord, Selinde de Kok, Jasper Spaans, Marcel Wijkstra en Jarno Vogelzang hebben het diploma gehaald en werden trotse bezitters van een deeldiploma-T-shirt!

Zij zijn tijdens deze middag enorm aangemoedigd door ouders en andere familieleden. Het was een geslaagde en gezellige middag.

p.s. de foto's zijn jammer genoeg niet goed genoeg om hier af te drukken.

12 Sabina

Foto's in het vangnet

Er worden regelmatig foto's gemaakt van activiteiten die Badminton Club Lewenborg organiseert. Dit zijn foto's van de winnaars van het Kerst-jeugd-toernooi 1993.

Foto 1: v.l.n.r. Virgil Gerlach (1), Daan Brouns (2), Annelies Imink (1), Joke Nota (2)

Foto 2: v.l.n.r. Marieke Molenkamp (2), Chiara Brouns (1), Peter van de Schaaf (2), Vincent van de Molen (2)

Themanummer 1

Veertig jaar BCL

Een groep jonge bestuurders – twintigers en dertigers – gaan de toon zetten in de jaren negentig. Ida van der Veen is begin twintig als zij in '87 voorzitter wordt van de Jeugdcommissie, na acht jaar is zij even interim-voorzitter en daarna nog acht jaar hoofdredacteur van het clubblad. Remy Wagenaar is net dertig als hij in '91 voorzitter wordt voor vier jaren en halverwege de jaren negentig nog vier jaren de Recreanten Commissie aanvoert. Alex Wolthuis is halverwege zijn twintiger jaren als hij in '95 penningmeester wordt voor drie jaren en later nog zes jaar voorzitter zal zijn. Nel la Brijn is bijna dertig als zij in '94 het secretariaat voor zeven jaar zal verzorgen. Marijke Faas is net dertig als zij penningmeester wordt in '98 voor vier jaren en later nog secretaris voor drie jaren. Henk Snitjer is rond de dertig als hij in '97 voor vier jaren voorzitter wordt van de Technische Commissie; daarna is hij nog vijf jaren penningmeester. Het nieuwe jeugdcommissielid Jan Dijkema is drieëndertig als hij in 1998 de jeugd gaat begeleiden en daarna nog vier jaar de Recreanten Commissie leidt. Al hun inzet ten spijt kunnen zij niet verhoeden dat het minder gaat met de jeugd. De jeugdafdeling kent zware tijden. Als in de tweede helft van de jaren negentig nog maar zes kinderen overblijven in de eerste trainingsgroep (basisschoolleeftijd) stopt deze training. In plaats van om vijf uur start de jeugdtraining – alleen nog voor tieners – om half zeven. Het blijkt uitstel van executie; te laat om het tij te keren. In 2000 wordt de jeugdcommissie opgeheven. Alle jeugdleden zijn dan doorgestroomd naar de senioren of verdwenen. De speeltijd op de vrijdagavond wordt daardoor opnieuw met een uur verminderd.

In 2000 bestaat BCL 25 jaar. De jubileumcommissie huurt de Engelstede af in Engelbert. De acteurs die hier op de planken staan zijn professionele types die een misdrijf esceneren. Later betreden gelegenheidsartiesten van BCL het podium om ballades, rock en polytonale meezingers uit het keelgat te stoten. Paul Paroent weet weer de show te stelen.

Ondanks dit ernstige misdrijf hadden we toch een heel gezellige avond, met heerlijk eten, karaoke (met natuurlijk Paul P. in de hoofdrol) en lekker swingen.

Helaas, helaas, de foto's van het lustrum zijn heel erg donker geworden. Hiervoor is echter wel een verklaring. Alex had de taak op zich genomen om de foto's te nemen. Sommige cruciale momenten zijn daardoor niet op de foto gezet en om de foto's van alle bewijslast te ontdoen, heeft hij ervoor gezorgd, dat eigenlijk niks zichtbaar is op deze foto's.

We hebben desondanks geprobeerd om iets op de pagina hiernaast af te drukken. Wie weet zijn er toch nog enkele gezichten en situaties te herkennen met behulp van de beschrijvingen.

Ida

Team 2, het kampioenteam werd uiteraard gehuldigd en compleet met bloemstukjes, kandelaars en andere attributen op de foto gezet.

Voor het eerst gaan in het jaar 2000 een paar leden mee met een badmintontrainingskamp op Ameland. Van vrijdagmiddag tot zondagmiddag in een kampeerboerderij met op zaterdag en zondagochtend training in de sporthal van Hollum. Een traditie is geboren. Oorspronkelijk is het kamp opgezet door de voormalige badmintonclub Olympia. Inmiddels – we zijn vele jaren verder - is de organisatie van dit kamp in handen van BCL en onder de deelnemers bevinden zich tegenwoordig ook leden van de badmintonverenigingen Beijum en Novum. Een gevleugeld gezegde luidt: "Wat op Ameland gebeurt, blijft op Ameland". We volstaan daarom met de melding dat de Amelandgang aan populariteit wint maar voor de rest in nevelen gehuld blijft...

Frank Meeuwisse is bij de millenniumwissel net in beeld als trainer bij de competitiespelers. Hij heeft een prima afwisseling in zijn programma. Zijn opmerkingen over ieders inzet en verbeterpunten brengt hij met veel humor. In veel ogen een uitstekende trainer. De competitietraining wordt vanaf 2000 ook bezocht door een paar spelers van BC Beijum. Het eerste team van BCL is min of meer gefuseerd met Beijum's eerste team. Zij komen uit voor de BC Beijum maar trainen bij ons mee vanwege de kwaliteit van onze training op de donderdagavond. Het nieuwe millennium is nog maar amper op gang als Frank moet stoppen. Alle competitiespelers vinden dit erg jammer. Gelukkig voor BCL weet hij Rick Wilbers - zijn speelmaatje bij de badmintonclub voor studenten (AMOR) - zover te krijgen om de training over te nemen. Rick is niet alleen kampioen in District Noord, hij is ook een beginnend sportinstructeur. Uit de trainingen die hij zelf volgt kopieert hij trainingsvormen die de competitiespelers van BCL doen kreunen. Zo pittig zijn ze nog niet eerder aangepakt. Zijn opbouw kent een strakke lijn en zijn stopwatch is onverbiddelijk. Het niveau groeit weliswaar maar in de ogen van Rick toch onvoldoende. Simpelweg omdat de competitiespelers bij BCL niet meer de jongsten zijn en nog maar mondjesmaat progressie boeken. Als de opkomst bij de training terugloopt verdwijnt ook hij van het toneel. Vanaf 2003 wordt de competitietraining samengevoegd met de training van de competitiespelers bij BC Novum. Die situatie bestaat nu nog steeds, zei het dat er voor de spelers van BCL geen sprake is van training. Eerder van lekker intensief spelen door de grotendeels op leeftijd geraakte gevorderde spelers en competitiespelers.

Themanummer 1

Veertig jaar BCL

Midden jaren negentig kent de club veel trainerswisselingen op vrijdagavond. Sommigen blijven één of twee jaar, anderen haken na een paar maand af. Voor de laatste jeugdleden en de recreanten worden elke vrijdag weer leden ingezet om de training te verzorgen. Dit gebrek aan gekwalificeerde goede trainers komt de kwaliteit niet ten goede. Aanvankelijk lijkt het ook niet bij te dragen aan de motivatie van de spelers. Maar toch, op den duur blijken de inspanningen van de leden die training willen geven wel te worden gewaardeerd. Eerst Jan Dijkema van 1999 tot 2001 en later Willem Put van 2001 tot 2005. Als Willem ermee stopt keert Jan nog even terug als trainer. Eerst samen met Peter Giesolf, later zal alleen Peter tot 2010 de training verzorgen.

Halverwege het eerste decennium van de eenentwintigste eeuw houdt de GGBV op te bestaan. Op een aantal fronten is in de loop van de jaren kritiek ontstaan. De laatste jaren zijn vertegenwoordigers van sommige verenigingen niet meer op komen draven bij de vergaderingen van de GGBV. Dit heeft de slagkracht van het samenwerkverband onderuit gehaald. In de concurrentie met de andere grote zaalsporten – handbal, basketbal en volleybal – blijkt dit funest te zijn. Te weinig uren zaalruimte zijn uit de koker van het GGBV gerold. Een serieuze ambitie van de GGBV is het ontwikkelen van een semi-commerciële sportaccommodatie puur en alleen voor racketsporten. Maar als de tennissers na een enthousiaste start halverwege de tachtiger jaren zijn afgehaakt, is een nieuwe hal niet haalbaar. Alleen badminton; dat kan niet uit. Bijna dertig jaar heeft de GGBV het volgehouden maar uiteindelijk sterft de stichting een langzame dood. In latere jaren blijft de drang naar een eigen sportaccommodatie voor de badminton sport in Groningen aanwezig. Meerdere malen volgen initiatieven en bespreken badmintonbestuurders de plannen. Maar het lijkt er niet van te komen....

De communicatie binnen de vereniging kent veel vormen. In de jaren zeventig communiceren bestuurders en leden van BCL vooral mondeling. Een publicatiebord in de zaal helpt daarbij met mededelingen, oproepen en uitnodigingen. Per briefpost krijgen de leden hun contributienota en de uitnodiging voor de ledenvergadering. Eind jaren zeventig zien we voor het eerst de naam Wim Dijksterhuis opduiken bij het opzetten van een clubblad voor BCL. Hij houdt dat ruim vijftien jaar vol. Willem heeft vooral een coördinerende rol bij het clubblad. Halverwege het eerste decennium van de nieuwe eeuw is hij – inmiddels op gevorderde leeftijd – nog eens zes jaar competitiecoördinator. Willem is nu nog steeds lid en competitie speler. Hij is niet alleen de oudste, hij is ook het langst bij BCL; vanaf '78 staat hij al geregistreerd bij de badmintonbond. Van de spelers uit de jaren zeventig is nu niemand meer lid.

Op één na.... Hoezo pensioen? In de jaren tachtig groeit het clubblad uit tot een belangrijk communicatiekanaal. In 1998 komt de clubbladproductie in handen van Ida. Zo'n vijf keer per seizoen komt het uit en krijgen de leden het blad thuisbezorgd. Zoveel mogelijk middels bezorging door vrijwilligers. De laatste jaren dat het blad verschijnt, krijgen de leden het op de vrijdagavond uitgereikt. Er zijn weinig vrijwilligers die nog willen bezorgen. Eerst heet het verenigingsorgaan het 'Clubblad', later krijgt dit de naam 'Het Vangnet' en nog weer later 'Het Net'. Dat is de laatste versie. Het redacteurschap van Ida eindigt in 2006. Het internettijdperk maakt een einde aan een papieren clubblad. Een elektronische nieuwsbrief komt ervoor in de plaats: de 'Netdropjes'. Ben van den Berg is secretaris en verzorgt en verspreidt (email) deze brief.

Voor werving en externe communicatie zet de club folderacties op touw, plaatst soms een advertentie en staat op de jaarlijkse wijkmarkt waar alle wijkorganisaties zich presenteren. In 2000 komt daar het internet bij. De club krijgt een site. Het beheer daarvan verloopt in de beginjaren knullig: het is nog erg nieuw en weinig mensen weten hoe daarmee om te springen. Langzaam verbetert het sitebeheer. Na tien jaar is het gebruik van dit nieuwe medium gemeengoed geworden. Vooral de laatste drie jaren vinden nieuwe spelers onze club via het internet. Het besef is dan zo langzamerhand doorgedrongen dat het beheer van de clubsite een zeer belangrijke schakel is in het voortbestaan van BCL. Daarom wordt de site nu maandelijks verversd.

Themanummer 1

Veertig jaar BCL

Het ledenaantal dreigt in 2002 tot onder de vijftig te zakken. Een kritische grens. Maatregelen zijn nodig om het hoofd boven water te houden. In december van dat jaar kent de club zesendertig recreatieve leden en zestien competitiespelers. Het gaat niet goed. Reserves verdwijnen als sneeuw voor zon. Al brengt 2003 een lichtpuntje: Hilda en Wolter worden de nieuwe pachters van de kantine in Sporthal Lewenborg. De uitstraling verandert op slag. In de voorafgaande jaren heeft de oude pachter geen sfeervolle ambiance weten te creëren. Maar er is meer nodig dan een gezellige kantine. De reserves zijn op. In 2004 is opnieuw sprake van opheffing of fusie. De ledenvergadering kiest voor een zelfstandig voortbestaan en besluit te snijden in de kosten. Op vrijdagavond huren we voortaan nog twee uren zaalruimte. Ieder beseft dat het bij een ledenaanwas daarna niet meer mogelijk zal zijn om terug te keren naar de volle urenomvang. Eenmaal inleveren brengt vele kapers op de kust die graag extra zaal-uren willen. Voor en na het vrijdag-badminton spelen de laatste jaren zaalvoetballers die het liefst zien dat de badmintonvereniging verdwijnt op deze avond.

In 2006 organiseert BCL voor het eerst een open toernooi. We proberen wat bekender te worden ter ondersteuning van de ledenwerving. Het loopt niet gelijk storm met inschrijven maar toch is de animo voldoende om niet erg in rode cijfers te belanden. We nemen een licht verlies en zijn een ervaring rijker. De voorbereiding moet beter, de organisatie beter, de uitvoering beter. We hebben ervan geleerd en weten nu hoe het beter kan. Maar...., die volgende keer komt niet. Sporthal Lewenborg beleeft een drama. Op Koninginnedag 2007 brandt de hal af. Brandstichting, stom stoer gedrag van tieners.

Het vernieuwde bestuur – inmiddels bestaande uit 'oude rotten' - handelt direct. De restanten smeulen nog als BCL een deal weet te sluiten. Bij Kardinge kunnen we al na een week op vrijdagavond spelen in de sporthal van het Alfacollege: de Topsporthal. En in Ten Boer kunnen de competitiespelers van BCL en van Novum vanaf het nieuwe seizoen op dinsdagavond terecht in de plaatselijke sporthal: de Tiggelhal. De aanvankelijke ellende keert

zich ten goede. In de Tiggelhal spelen we niet meer op donderdag wel op dinsdag. De dag is een verbetering, het tijdstip niet: 's avonds van negen tot elf. Competitiespelers kunnen hier spelen tot Sporthal Lewenborg weer beschikbaar is. Voor de recreatieve vrijdag is de Topsporthal zeer geschikt. Een accommodatie in de directe omgeving van Lewenborg. Ruim een jaar spelen we hier. Jammer genoeg is dit per september 2009 afgelopen. BCL moet uitwijken naar een noodvoorziening; een sporthal van canvas met een abominabele akoestiek en dito verwarming. Ook ruim een jaar. Op 1 november 2010 opent de herbouwde sporthal in Lewenborg. De hal is verbeterd, de akoestiek is prettig, de kleuren op de wanden zijn zacht, het licht is minder hinderlijk en er is een extra speelveld geprojecteerd. BCL is blij.

De laatste vijf jaren speelt BCL weer in Sporthal Lewenborg. Op de donderdag en op de vrijdagavond van acht tot tien uur. Op donderdag in de periode september - januari nog steeds samen met de competitiespelers van Novum. In twee-derde deel van de hal op zes velden.

Voor het spelen op vrijdag voert BCL in 2006 - naast het lidmaatschap - een nieuwe mogelijkheid in om badminton te spelen: de strippenkaart. De vereniging verkoopt nu al bijna tien jaar deze kaarten. Zo maken we het spelen mogelijk voor degene die niet wekelijks kan spelen maar wel zo af en toe mee wil doen. Zonder dit systeem zou BCL nauwelijks kunnen bestaan. Daarvoor blijft het aantal leden te mager. Per 1 juli 2015 heeft BCL eenenveertig leden. Daarvan zullen negen de vereniging verlaten. Qua strippenkaartgebruik hebben we op deze tel-datum twaalf spelers. Bij aanvang van het nieuwe seizoen beginnen we dus met vierenvieftig spelers. Nog steeds een groot verloop, geen hoog aantal maar we kunnen het hiermee nu net redden.

Themanummer 1

Veertig jaar BCL

Jos Seggers is lid geworden in 2008 en stelt zich in zijn eerste jaar al verkiesbaar als voorzitter. Op eenentwintigjarige leeftijd wordt hij dat jaar de jongste voorzitter binnen het veertigjarige bestaan van de vereniging. Hij zal dat zes jaar blijven.

In 2010 keert Jan Dijkema terug als trainer. Na een paar jaren gaat hij een cursus volgen om zijn trainingen te verbeteren. In 2014 haalt hij zijn diploma. Tot op de dag van vandaag geeft Jan maandelijks drie keer training aan de recreanten op de vrijdagavond. Eén keer per maand vervalt de training; dan hebben we onze toss-avond. Recreanten en competitie spelers spelen dan een uurtje met elkaar op basis van het lot. Competitie spelers zijn niet altijd even enthousiast om hieraan mee te doen maar recreanten kunnen hier naar uit zien.

De vereniging heeft de laatste jaren de sportlocatie in Ten Boer opgenomen in haar vaste speelrooster. Spelers kunnen hier op dinsdagavond twee uren spelen op drie velden. Jaarlijks vanaf februari tot aan de zomer. Dit is de periode na afloop van de competitietraining in Lewenborg op de donderdag. In de zomermaanden speelt BCL eveneens in Ten Boer; dan op zes velden. Voor het spelen in Ten Boer geldt; tegen extra betaling. De spelers die meedoen in de Tiggelhal hoeven niet lid te worden van BCL. Vanwege het vrij schappelijke tarief is hiervoor voldoende belangstelling ook van buiten de eigen vereniging. In de periode februari-juni spelen zo'n vijftien mensen in Ten Boer. Gemiddeld twee-derde is present. Voor de zomermaanden juli en augustus hanteren we ook een alleszins betaalbaar tarief. Hiermee trekken we de laatste jaren zo'n veertig tot vijftig spelers. Wekelijks zijn daarvan gemiddeld twintig tot dertig aanwezig. Deze extra badmintonmogelijkheden zijn niet voor iedereen toegankelijk. Alleen gevorderde spelers zijn welkom. In de beide zomermaanden komen ook van buiten de stad deelnemers op deze gelegenheid af. Kennelijk voorzien we hier in een behoefte.

De grootste verhuurder van sportaccommodaties binnen de stad Groningen is de gemeentelijke Werkmaatschappij Sport en Recreatie. Zij geven in 2014 het signaal af dat ze te weinig middelen hebben voor accommodatieonderhoud. Dit wordt gevolgd door het bericht dat de gemeentelijke subsidies aan verenigingen zullen worden afgebouwd. Een storm van protest steekt op. De overgrote meerderheid van stedelijke sportverenigingen ageert tegen de afbraak van het sportbeleid in de stad. De gemeenteraad gaat mee in de visie van de verenigingen dat de beoefening van sport juist meer gestimuleerd moet worden en niet tegengewerkt. Uiteraard onderschrijft BCL deze opvatting. Momenteel zijn de kruitdampen nog niet opgetrokken. Over een jaar zal duidelijk zijn hoeveel middelen de gemeente Groningen over heeft voor een vitaal sportbeleid.

Een positieve ontwikkeling binnen deze kwestie is dat de sportverenigingen in de stad zich - mede onder aanvoering van de grootste stedelijke badmintonclub (BC-GO) - snel verenigd hebben in een comité om deze slechte ontwikkeling tegen te gaan. Dit is een strijdbare factor van belang geworden. Sport leeft in Stad. In het bijzonder geldt dit voor de badminton sport. Opnieuw zitten bestuurders uit de badmintonwereld met elkaar om tafel. De gezamenlijke noemer is de beleidsafstemming waarmee de gemeente van repliek wordt gediend. Ook de promotie van het badminton en andere kwesties die raken aan de badminton sport worden hier besproken. De tijden van het GGBV lijken te herleven.

De nazit rondom de stamtafel telt gebruikelijk zo'n tien tot vijftien spelers na afloop. Om het middernachtelijk uur is dit aantal tegenwoordig met de helft geslonken. Zowel recreanten als competitie spelers. Veel verenigingsbesognes, lief en leed en slap geouwehoer hebben onze belangstelling. Gezelligheid kent geen tijd, en gezellig... zo willen we het graag houden.

Op 20 mei 2015 bestaat BCL veertig jaar. De Jubileumcommissie bestaande uit: Tanja te Riele, Annejoke Luiting, Bart van Wees, Jos Seggers en Jan Dijkema (Renée Buist-Alkema is afgehaakt vanwege zwangerschap en bevalling) heeft een feestelijk programma samengesteld en organiseert deze happening op 4 juli. We gaan daarvoor naar Noord-Laren. Het zal een feest worden als geen ander. We bestaan veertig jaar. Een hittegolf teistert de feestgangers. Het is bloedheet en het blijft zwoel tot diep in de kleine uurtjes. Paul Pardoën zal weer van de partij zijn evenals een aantal oud-leden. Zondag kunnen we uitslapen, mits de zon ons toestaat....

Op naar de volgende veertig jaren van ons bestaan. Vrijdag gaan de fanatiekelingen weer zomerbadmintonnen, niet op de camping, wel in een heuse sporthal.

Themanummer 1

Veertig jaar BCL

Oh ja, nog even voor de statistiek.

<u>Periode</u>	<u>Jaren</u>	<u>Voorzitter BCL</u>
1975-1977	2	Bert Brouwer
1977-1979	2	Hans Reintjes
1979-1981	2	Hein Leertouwer
1981-1982	1	Marya Schulkes
1982-1983	1	Herman Immink
1983-1984	1	Jan Bijlsma
1984-1988	4	Inge Linthout
1988-1990	2	Bert Kars
1990-1991	1	Jan van der Meer
1991-1995	4	Remy Wagenaar
1995-1996	1	Ida van der Veen
1996-1998	2	Roeland van der Wijk
1998-2004	6	Alex Wolthuis
2004-2006	2	Anita Vlam
2006-2008	2	Anja Huistra
2008-2014	6	Jos Seggers
2014-heden	1	Johan Norder

Dit is het eerste themanummer van onze nieuwsbrief. Het veertigjarig bestaan is een mooie gelegenheid om een themanummer uit te brengen. Misschien blijft het bij dit ene nummer. Dan hebben we dat alvast. Wellicht volgen er meer. Die kans is aanwezig. Hoe langer onze vereniging het volhoudt, hoe groter de bundeling en ophoping van energie waarmee we tot iets nieuws kunnen komen. Wie zich geroepen voelt..., draag een onderwerp aan of werk al iets uit. Het aantal pagina's staat niet vast. Meer of minder mag. Het enige criterium is: de relatie met BCL.